

Arrest

nr. 169 374 van 8 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 31 mei 2016 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. TOYE, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 juni 2011 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 9 januari 2014 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 21 januari 2014 dient verzoeker wederom een asielaanvraag in. Op 28 oktober 2015 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker een hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 164 258 van 17 maart 2016 opnieuw de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming weigert toe te kennen.

Op 12 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Op 6 mei 2016 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 9 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een vordering in bij de Raad die bij arrest nr. 167 642 van 13 mei 2016 de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid verwerpt.

Op 13 mei 2016 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker een hoger beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 169 263 van 7 juni 2016 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 31 mei 2016 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in. Deze aanvraag is in behandeling bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 31 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*), aan verzoeker ter kennis gebracht op 1 juni 2016. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten (1),

naam : B. (...)

voornaam : K. (...)

geboortedatum : 13.03.1986

geboorteplaats : Gujrat

nationaliteit : Pakistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is DVZ niet bevoegd voor de elementen die u aanhaalt in het kader van uw asielaanvraag. Deze zullen door het CGVS beoordeeld worden. Voor wat de elementen betreft die u aangehaald hebt in het kader van andere verblijfsprocedures waarvoor DVZ wel verantwoordelijk is, kan gesteld worden dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond :De betrokkene diende een verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis in dat op 07/04/2016 werd geweigerd werd door de Dienst Vreemdelingenzaken In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten.”

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk. De hoogdringendheid wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij stelt deel uit te maken van een kwetsbare en zwakke groep, zijnde terugkerende asielpzoekers die in Pakistan het risico lopen het voorwerp uit te maken van foltering of een vernederende of onmenselijke behandeling. Verder meent zij te kunnen aantonen dat zij in Pakistan het risico loopt om vermoord te worden door de rivaliserende familieclan. Zij is van oordeel dat de verwerende partij geen deugdelijk onderzoek heeft doorgevoerd zoals vereist in het licht van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij wijst op artikel 17 van de wet op de Pakistaanse Emigratie van 1979 volgens welk het strafbaar is om het grondgebied van Pakistan te verlaten, tenzij omwille van toeristische redenen of op basis van een werkvergunning. Verder verwijst ze naar een Country of Origin Information Report over Pakistan van de UK home Office. De verzoekende partij stipt aan dat zij Pakistan in 2014 verliet en meent dat zij op basis van de voorgaande informatie zal worden gearresteerd en gedetineerd bij overdracht naar Pakistan en in de gevangenis in schrijnende omstandigheden zal moeten leven. Opnieuw verwijst de verzoekende partij naar voormeld rapport om aan te tonen dat er sprake is van extreem precare detentieomstandigheden en van enorme overbevolking. Verder verwijst ze eveneens naar een rapport van 2014 van de Human Rights Commission of Pakistan waarin opnieuw vermeld wordt dat de overbevolking in de Pakistaanse gevangenissen een systematische problematiek vormt. Ze stelt tevens dat volgens dit laatste rapport de detentieomstandigheden zodanig schrijnend zijn dat er zelfs sterfgevallen werden vastgesteld wegens een gebrek aan de nodige zorgen. In dit rapport wordt ook vermeld dat er gevallen van foltering zijn door corrupte politieambtenaren. Daarnaast verwijst ze ook nog naar een artikel van 9 augustus 2015 waarin nogmaals de schrijnende detentieomstandigheden in de Pakistaanse gevangenissen wordt aangekaart. De verzoekende partij stipt aan dat ook het European Asylum Support Office aangeeft dat detentie vaak gepaard gaat met foltering en onmenselijke behandeling en dat de detentieomstandigheden in het algemeen als schrijnend kunnen worden beschouwd. Ze stelt dat de omschreven detentieomstandigheden de vereiste minimumdrempel van ernst die door de rechtspraak van het EHRM wordt vereist overschrijdt.

In een tweede onderdeel van haar middel stelt verzoekende partij dat haar leven ernstig bedreigd wordt in Pakistan, en meer concreet in de Punjab provincie, als gevolg van het willekeurig geweld binnen het binnenlands gewapend conflict. In het algemeen zijn er verscheidene gewapende conflicten gaande in Pakistan tussen militanten enerzijds en de overheid anderzijds. Op 30 mei 2016 bracht de International Crisis Group een rapport uit over de provincie Punjab waaruit blijkt dat het een broedplaats is voor Jihadistische groeperingen en dat de provincie meer en meer geteisterd wordt door Jihadistisch geweld en terrorisme. Tevens stelt het UK Home Office in haar rapport over de veiligheid en humanitaire situatie in Pakistan dat burgers over het hele land getroffen worden. Op 27 maart 2016 werd een zware terroristische aanslag gepleegd in de stad Lahore, gelegen in de provincie Punjab. De dag nadien beloofde de Pakistaanse autoriteiten een klopjacht te houden. Om die reden dient te worden aangenomen dat actueel sprake is van een gewapend conflict in de provincie Punjab. Het UK Home Office rapport vermeldt eveneens de veiligheidsincidenten in 2015. Het European Asylum Support Office geeft in haar Pakistan Country Overview aan dat hoewel het aantal terroristische aanslagen in Punjab in 2014 gelijkaardig was ten opzichte van 2013, het aantal slachtoffers wel significant hoger lag. Verzoekende partij meent dat er regionale verschillen bestaan in het geweld in Pakistan en dat de situatie in de Punjab provincie gekwalificeerd kan worden als een gewapend conflict dat op ernstige wijze Pakistaanse burgers treft.

In een derde onderdeel van haar middel stelt de verzoekende partij dat in het verleden reeds twee familieleden werden vermoord door een rivaliserende clan, met name haar vader en haar neef. Zij stelt dat ze zelf werd beschoten in augustus 2008 toen zij geneesmiddelen vervoerde voor een apotheek en ook nog eens in 2010 toen zij rond reed met de riksha. Ze stipt aan dat bloedvetes tussen families geen nieuw fenomeen zijn in Pakistan maar eerder een historische praktijk die zich tot op heden voordoet. Ze verwijst naar een artikel uit de International Business Times waaruit blijkt dat bloedvetes tussen verscheidene families en stammen in Pakistan tot zeer extreem geweld leiden. Dit wordt ook bevestigd door documentatie van het Ierse Refugee Documentation Centre. Ze stelt dat aan de hand van deze informatie redelijkerwijze kan aangenomen worden dat zij twee keer bijna werd vermoord door een rivaliserende clan waardoor zij een risico loopt op een onmenselijke behandeling nu zij bij een terugkeer naar Pakistan met een permanente vrees voor haar leven zal moeten omgaan.

In een vierde onderdeel van haar middel stelt de verzoekende partij dat het in geval van een uitwijzing van een asielzoeker aan de administratieve overheid toekomt om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek. Zij meent dat de verwerende partij helemaal geen onderzoek heeft gevoerd. Ze stelt dat de verwerende partij had moeten onderzoeken wat er procedureel gebeurt met een teruggekeerde asielzoeker in Pakistan. Indien ze dit had gedaan dan had ze kunnen vaststellen dat terugkerende asielzoekers in Pakistan gearresteerd worden en vervolgens gedetineerd worden in schrijnende omstandigheden. Zij stipt aan dat zij een begin van bewijs heeft aangebracht met name algemene rapporten en persoonlijke verklaringen.

Artikel 3 van het EVRM is identiek aan artikel 4 van het Handvest en bepaalt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28.).

Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 17 van de Wet op Pakistaanse Emigratie van 1979 waaruit volgt dat het strafbaar is om het grondgebied van Pakistan te verlaten, tenzij om toeristische redenen of op basis van een werkvergunning, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geen enkel concreet gegeven bijbrengt waaruit zou blijken dat personen die Pakistan hebben verlaten om andere redenen systematisch worden vervolgd en gedetineerd. Zij verwijst wel naar een “Country of Origin Information Report” over Pakistan van het “UK home Office” maar hierin staat enkel dat indien een persoon wordt overgeleverd door een ander land aan de Pakistaanse overheden omwille van verblijf in het buitenland, het gebruik van vervalste reisdocumenten of het plegen van een misdrijf in dat land, de Pakistaanse autoriteiten een onderzoek instellen. Zo wordt volgens dit rapport in de eerste plaats nagegaan of die persoon met een vals paspoort en vals visum heeft gereisd. Indien dit het geval lijkt te zijn, dan zullen de autoriteiten vragen waar deze dit paspoort en visum heeft verkregen. Er wordt aangestipt dat in dergelijk geval, de autoriteiten kunnen overgaan tot de strafrechtelijke vervolging wegens het gebruik van valse documenten. In het rapport wordt aangestipt dat personen kunnen worden veroordeeld tot een gevangenisstraf van enkele maanden wegens het gebruik van valse documenten. Samen met de verwerende partij dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij op geen enkele wijze aantoont dat zij gebruik zou hebben gemaakt van een vervalst paspoort en vervalst

visum of dat zij strafbare feiten heeft gepleegd in het buitenland waarvoor zij strafrechtelijk zou kunnen worden vervolgd en in detentie zou kunnen worden genomen in haar land van herkomst. Nu zij dit niet aannemelijk maakt, kan zij ook niet dienstig verwijzen naar de rapporten die zij bijvoegt aangaande de detentieomstandigheden in Pakistan. Met haar betoog maakt zij *prima facie* niet aannemelijk het voorwerp te zullen uitmaken van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoekende partij in een tweede onderdeel van het middel verwijst naar het willekeurig geweld in de provincie Punjab citeert de Raad uit de beslissing van de Commissaris-generaal van 13 mei 2016 waarin het volgende wordt gemotiveerd: *“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, sektarische clashes, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.*

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.” Dit motief wordt bovendien overgenomen en bevestigd in het arrest van de Raad met nr. 169 263 van 7 juni 2016.

Waar verzoekende partij verwijst naar de enkele ‘zware terroristische’ aanslag in de stad Lahore op 27 maart 2016 en de daarop volgende klopjacht georganiseerd door de overheid, volstaat dit niet om het hierboven geciteerde motief te weerleggen waarin na onderzoek van de Commissaris-generaal op 18 mei 2016 en van de Raad op 7 juni 2016 wordt geoordeeld dat er geen situatie is van “open combat” en dat er geen sprake is van willekeurig geweld in de provincie Punjab, dermate hoog dat er zwaarwegende gronden zouden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoekende partij brengt geen elementen bij waaruit zou blijken dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich gesteund heeft voor de analyse van de veiligheidssituatie en die terug te vinden is in het administratief dossier niet correct of achterhaald is.

Waar de verzoekende partij in een derde onderdeel meent te kunnen aantonen dat zij dreigt vermoord te worden door een rivaliserende clan, kan zij *prima facie* evenmin worden gevolgd. Hier beperkt zij zich tot een blote bewering dat zij reeds werd geïdoleerd en dat twee familieleden in het verleden werden vermoord. Er ligt niet het minste begin van bewijs voor. Het stuk waarnaar de verzoekende partij verwijst stelt enkel dat dergelijke bloedvetes in Pakistan voorkomen en zeer gewelddadig kunnen zijn, doch hiermee maakt zij niet aannemelijk dat ook zij het voorwerp uitmaakt van een bloedvete. Hierbij weze het nog opgemerkt dat de verzoekende partij een asielaanvraag indiende waarin zij ook melding maakte van deze bloedvete en dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dienaangaande in haar beslissing van 28 oktober 2015 onder meer opmerkte dat de verklaringen van de verzoekende partij weinig consistent waren waardoor de geloofwaardigheid van haar persoonlijke problemen wordt ondermijnd. Bovendien verklaarde verzoekende partij naar aanleiding van de derde asielaanvraag dat haar vader door de stress is overleden. Zo kan in de beslissing van 13 mei 2016 van de Commissaris-generaal het volgende worden gelezen *“Uw vader zou door de stress die dit alles teweegbracht in januari 2014 zijn overleden waarna u het huis en de winkel verkocht”*. Aldus laat ook dit betoog van de verzoekende partij *prima facie* niet toe te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij tot slot argumenteert dat er geen grondig onderzoek werd gevoerd in het licht van artikel 3 van het EVRM en zij hierbij verwijst naar argumentatie zoals uiteengezet in het verzoekschrift betreffende het risico voor terugkerende asielzoekers om in onmenselijke omstandigheden te worden gedetineerd en naar het feit dat zij verwickeld is in een bloedvete, is de

Raad van oordeel dat gelet op de hierboven uiteengezette redenen de verzoekende partij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat zij het voorwerp dreigt uit te maken van een schending van artikel 3 van het EVRM, waardoor zij *prima facie* ook niet aantoonbaar dat de verwerende partij geen zorgvuldig en grondig onderzoek zou hebben doorgevoerd in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Het middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede en de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

N. MOONEN